

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce: **HK ENGINEERING s.r.o.**, se sídlem Chrudim, Havlíčkova 1053, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčková 502/42, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 5. 2015, č. j. ÚOHS-R64/2015/VZ-11716/2015/322/KMr,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 5. 2015, č. j. ÚOHS-R64/2015/VZ-11716/2015/322/KMr, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám jeho advokáta JUDr. Radka Ondruše do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Shora označeným rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno usnesení žalovaného ze dne 12. 2. 2015, č. j. ÚOHS-P1173/2014/VZ-3704/2015/531/VČe, kterým žalovaný nevyhověl žádosti žalobce ze dne 15. 1. 2015 o nahlédnutí do spisu sp. zn. P1173/2014/VZ, vedeného ve věci šetření podnětu žalobce týkajícího se postupu zadavatele VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s. (dále též „zadavatel“), při zadávání veřejné zakázky „*Záměna technologií v lakovně VPE z důvodu snižování emisí*“ v otevřeném řízení, jehož oznámení o zahájení bylo uveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek dne 11. 9. 2013, pod ev. č. 358752, a oznámení o zrušení dne 21. 10. 2014.

[2] Podle podnětu ze dne 14. 11. 2014 zadavatel zrušením zadávacího řízení porušil zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Proto žalobce navrhl, aby žalovaný zrušil rozhodnutí zadavatele ze dne 20. 10. 2014 o zrušení zadávacího řízení, případně aby zahájil z úřední povinnosti řízení o správním deliktu.

[3] Žalovaný šetření podnětu ukončil v lednu 2015 s tím, že neshledal důvody k zahájení správního řízení z moci úřední. O tom byl žalobce uvědomen přípisem ze dne 26. 1. 2015.

[4] V žádosti o nahlédnutí do spisu sp. zn. P1173/2014/VZ ze dne 15. 1. 2015, resp. v jejím doplnění ze dne 2. 2. 2015, žalobce uvedl jako důvod pro nahlížení možný nárok na náhradu škody, která mu vznikla v důsledku nezákonného zrušení předmětné veřejné zakázky a která spočívá v ušlém zisku z této zakázky. Žalobce uvedl, že jedním z účelů nahlédnutí do spisu je získání důkazů k posouzení a případnému prokázání toho, zda žalobci skutečně vznikla škoda v důsledku protiprávního jednání zadavatele, a zda je tato společnost za takovou škodu odpovědná. Z průběhu zadávacího řízení vyplynuly důvodné podezření, že zadavatel opakovaným porušením zákona o veřejných zakázkách způsobil, že žalobci mohla nedůvodně ujít předmětná veřejná zakázka. Sama existence právní možnosti nároků na náhradu škody či jiných nároků vůči zadavateli vzniklé v důsledku porušení jeho právní povinnosti je právním důvodem pro nahlédnutí do předmětného spisu. Nahlédnutí je nezbytné, aby byl žalobce schopen řádně uplatnit nároky civilní žalobou ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. V neposlední řadě je důvodem i to, aby žalobce mohl posoudit, zda žalovaný splnil v souvislosti s vyšetřováním podnětu svoji právní povinnost a zda není možné uplatnit nárok na náhradu škody i vůči žalovanému.

[5] Žalovaný žalobcově žádosti o nahlédnutí do spisové dokumentace nevyhověl, neboť podle jeho názoru je předmětný spis veden v rámci šetření obdrženého podnětu, což lze podřadit pod úkony před zahájením správního řízení. Proto nelze aplikovat § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), ale je nutno postupovat podle § 38 odst. 2 správního řádu. Žalobce však dle žalovaného v dané věci dostatečně neprokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod, na základě kterého by mu mohlo být umožněno do spisu nahlédnout.

[6] Rozklad podaný žalobcem proti tomuto rozhodnutí předseda Úřadu zamítl, jelikož dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně rozhodl správně, když žádosti o nahlédnutí do spisu nevyhověl. Dále uvedl, že vyřizování podnětů je obecně součástí postupu správního orgánu, který je realizován ve fázi před zahájením řízení. Teprve okamžikem zahájení řízení je správní orgán povinen vést správní spis ve smyslu § 17 správního řádu. Na nahlížení do spisu podnětu se neaplikuje § 38 odst. 2 správního řádu. Možnost nahlížení do spisu podnětu správní řád nepřipouští, jelikož se nejedná o spis správního řízení. I kdyby Úřad ve věci postupoval analogicky jako k nahlížení do „spisu správního řízení“, je výrok rozhodnutí správný. Z podání podnětu nelze automaticky vyvozovat existenci právního zájmu nebo jiného vážného důvodu ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu. Existenci takového právního zájmu nebo jiného vážného důvodu musí žadatel prokázat.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že předseda Úřadu potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na základě nesprávného právního posouzení věci, nevypořádal všechny důvody nahlédnutí, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nebyly řádně provedeny důkazy, byla omezena procesní práva žalobce a minimálně jeden člen rozkladové komise byl podjatý.

[8] Konkrétně žalobce namítal, že správní úřady jsou podle § 17 správního řádu povinny vést spis v každé věci, tedy i ve věci podnětu k zahájení řízení podle § 42 správního řádu. Ustanovení § 38 správního řádu nerozlišuje mezi „spisem správního řízení“ a „spisem podnětu“, a aplikuje se tak i ve věci podnětu k zahájení řízení. Musí být objektivně zjištěné, zda rozhodnutí nezahájit řízení z moci úřední bylo důvodné a odůvodněné. Žalovaný v rozporu s § 2 odst. 4 a § 7 odst. 1 správního řádu nepostupuje vůči všem osobám stejně, jelikož v některých případech obšírně, a dokonce i veřejně, odůvodňuje, proč nezahájil řízení z moci úřední. Nikoli však ve věci žalobce.

[9] Závěr žalovaného, že podle § 38 odst. 2 správního řádu musí žadatel k naplnění právního zájmu prokázat a doložit, že jeho práva jsou dotčena danou věcí, je nesprávný. Zda jsou práva žalobce opravdu dotčena, může žalobce zjistit až po nahlédnutí do spisu a na základě znalosti jeho obsahu.

[10] Žalobce prokázal existenci právní možnosti nároků na náhradu škody či jiných nároků vůči společnosti VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s., vzniklé v důsledku porušení její právní povinnosti, což je dostatečným právním důvodem pro nahlédnutí předmětného spisu.

[11] Předseda Úřadu se nevypořádal s námitkou rozkladu, že důvodem pro nahlédnutí do spisu bylo i to, aby žalobce mohl posoudit, zda žalovaný splnil svoji právní povinnost pro účely případného nároku na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

[12] Napadené rozhodnutí je vnitřně logicky a právně rozporné, a tudíž nepřezkoumatelné. Předseda Úřadu nejprve tvrdí, že ve věcech podnětů se nevedou spisy, poté že zákon neumožňuje do spisů podnětů nahlížet a nakonec že žalobce neprokázal právní zájem na nahlédnutí do spisu podnětu.

[13] Žalovaný v rozporu s § 51 odst. 3 a § 53 odst. 6 správního řádu žalobce nevyrozuměl o provádění důkazů mimo ústní jednání a ani neučinil o provedení důkazů záznam do spisu. Nebylo tedy možno k listinám neprovedeným v souladu s právními předpisy přihlížet jako k důkazům.

[14] Předseda Úřadu uvedl, že podkladem rozhodnutí žalovaného nebylo nic, o čem by žalobce nevěděl. Tuto skutečnost však žalobce nemohl ověřit, a tedy v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neměl reálnou možnost seznámit se s podklady rozhodnutí.

[15] Na rozhodnutí o rozkladu má relevantní právní význam nejenom osobní názor samotného předsedy Úřadu, ale i rozkladové komise jako takové. V daném případě předseda Úřadu přihlédl k názoru rozkladové komise, jejímž členem byl JUDr. P. F., který je zřejmě společník obchodní společnosti Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., jejíž společníci zastupovali a zastupují v řízeních vedených žalovaným společností VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s., tedy osobu, vůči níž podnět směřoval.

[16] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, stejně jako rozhodnutí žalovaného, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[17] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že na nahlížení do spisu podnětu nelze aplikovat úpravu nahlížení do správního spisu podle části druhé správního řádu. Další argumenty rozhodnutí reagovaly na konkrétní obsah námitek rozkladu a byly vyřčeny nad rámec výše uvedeného závěru (tento postup byl vyložen v bodě 31. napadeného rozhodnutí). Žalovaný použil přiměřeně § 38 odst. 5 správního řádu, jelikož byl takový postup na místě podle § 154 *in fine* správního řádu. Žalovaný žalobce před vydáním usnesení výslovně neupozorňoval na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jelikož žalobci byl obsah podkladů rozhodnutí znám. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se JUDr. P. F. přímo podílel na rozhodování předmětné věci či v ní v řízení o rozkladu prováděl jakékoli úkony.

IV. Posouzení věci soudem

[18] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[19] V nyní projednávané věci bylo třeba posoudit, zda bylo rozhodnutí žalovaného o nevyhovění žádosti žalobce o nahlédnutí do spisové dokumentace vztahující se k předběžnému šetření podnětu vydáno v souladu se zákonem či nikoli.

[20] Správní řád v § 38 rozlišuje možnost nahlížet do správního spisu ze strany účastníků správního řízení a ze strany jiných osob. Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 38 odst. 1). Jiným osobám pak správní orgán podle § 38 odst. 2 umožní nahlédnout do spisu, „*prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.*“ Na základě podnětu žalobce došlo k předmětnému předběžnému šetření. Jelikož nebylo zahájeno řízení, nemohli pro nahlížení do spisu připadat v úvahu účastníci podle § 38 odst. 1 správního řádu. Žalobce však mohl do spisové dokumentace sp. zn. P 1173/2014 nahlížet za splnění citovaného ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu, tedy za předpokladu, že prokáže právní zájem nebo jiný vážný důvod pro nahlížení.

[21] Žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2015 postupoval správně, když na danou situaci, kdy je požadováno nahlédnutí do spisové dokumentace k předběžnému šetření, aplikoval § 38 správního řádu. I soud má totiž za to, že je v dané věci namístě při posuzování žalobcovy žádosti postupovat obdobně, jako v případě, že by žalobce požadoval nahlédnout do „běžného“ správního spisu (tj. do spisu vedeného po zahájení správního řízení). Správní orgán je povinen každou přijatou písemnost opatřit jednoznačným identifikátorem a zaevidovat v evidenci dokumentů. Není tedy možné, že by žádný spis ohledně přijatého podnětu neexistoval. Rovněž zde není důvod, aby se tyto „předběžné“ spisy vymykaly z obecné úpravy nahlížení do spisu. S tímto závěrem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 As 42/2015-75.

[22] Předseda Úřadu ve svém rozhodnutí nesprávně popřel použitelnost § 38 odst. 2 správního řádu pro nyní projednávanou věc, nicméně naplněním § 38 odst. 2 správního řádu se přesto zabýval. I když napadené rozhodnutí postrádalo srozumitelnost, jakou mělo rozhodnutí žalovaného jako orgánu prvního stupně, bylo možné závěry předsedy Úřadu přezkoumat po věcné stránce (jak bude učiněno dále). Odkaz předsedy Úřadu v napadeném rozhodnutí na věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Ca 13/2009, a následně u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 74/2007, nebyl přiléhavý, jelikož v této věci žalobce namítal, že správní spis, s nímž mu bylo umožněno se seznámit, neobsahoval veškeré písemnosti důležité pro obranu jeho práv v rámci řízení o správním deliktu. Skutková situace tedy byla od nyní projednávané věci odlišná.

[23] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je to osoba žádající o nahlédnutí do spisu, kdo musí tvrdit a prokázat svůj právní zájem nebo jiný závažný důvod (srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 17/2010-73, nebo rozsudek č. j. 6 Ads 132/2011-93 ze dne 30. 11. 2011). V rozsudku ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 80/2010-68, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*povinnost tvrzení a povinnost důkazní není ve vztahu k nahlížení do spisu podle § 38 odst. 2 správního řádu samoučelnou. Jsou to totiž právě skutečnosti uváděné žadatelem o nahlížení do spisu a týkající se tvrzeného právního zájmu či jiného vážného důvodu, které správnímu orgánu umožňují posoudit, zda je v konkrétním případě na místě umožnit žadateli do spisu (příp. do jeho části) nahlédnout [...].*“ V případě, že žadatel prokáže právní zájem

nebo jiný vážný důvod, správní orgán následně zhodnotí, zda by nahlédnutí do spisu nepředstavovalo porušení práv některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejného zájmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 Afs 29/2012-53). Při zpřístupnění správního spisu k nahlížení je poté třeba, aby správní orgán učinil veškerá opatření podle § 38 odst. 6 správního řádu.

[24] Sporným je v nyní projednávané věci již první krok posuzování žádosti o nahlédnutí do správního spisu, tedy otázka, zda žalobci svědčil právní zájem pro nahlédnutí do spisu. Žalobce prokazoval právní zájem především možným budoucím vedením soudního sporu se zadavatelem, který se měl týkat náhrady škody za nedůvodně zrušené zadávací řízení.

[25] Žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2015 uvedl, že obecně nelze umožnit nahlížení do spisu jakékoli osobě, která uvede, že zvažuje podání žaloby o náhradu škody. Žalobce dle něj nespecifikoval, jaké konkrétní informace ze spisu sp. zn. P1173/2014/VZ, potřebuje a byl mu dán dostatečný prostor, aby mohl jím požadované informace získat v rámci řízení o posouzení zákonnosti rozhodnutí o vyloučení žalobce z účasti v zadávacím řízení pod sp. zn. S476/2014/VZ a řízení o posouzení zákonnosti zrušení předmětného zadávacího řízení pod sp. zn. S1009/2014/VZ. Žalovaný nepovažoval za důvod pro nahlédnutí do spisu ani možnost ověření správnosti postupu Úřadu.

[26] Předseda Úřadu ve vztahu k naplnění podmínek § 38 odst. 2 správního řádu ze strany žalobce uvedl, že z podání podnětu nelze automaticky vyvozovat existenci právního zájmu k nahlédnutí do spisu podnětu. Samotnému prokázání právního zájmu se předseda Úřadu věnoval především v bodě 53. napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že se ztotožňuje s právním posouzením žalovaného, odkazem na předchozí řízení sp. zn. S476/2014/VZ a sp. zn. S1009/2014/VZ, a konstatováním ohledně umožnění nahlížení do těchto spisů.

[27] Zdejší soud je opačného názoru, a má za to, že žalobce prokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu, a proto mu měl správní orgán umožnit nahlédnout do spisu.

[28] Žalobce nebyl v dané věci nějaký náhodný subjekt (dodavatel, konkurent), který by chtěl zkusmo vylákat informace ze spisu. Jednalo se o neúspěšného uchazeče v předmětné veřejné zakázce, který byl nesprávně vyloučen z účasti v zadávacím řízení, jak konstatoval sám žalovaný v rozhodnutí ze dne 18. 8. 2014, č. j. ÚOHS-S476/2014/VZ-17409/2014/541/MSc (rozhodnutí je soudu známo z věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 90/2014). Jelikož předmětné zadávací řízení bylo následně zrušeno a řízení o přezkumu úkonů zadavatele zastaveno, žalobce neměl možnost bránit se v linii zákona o veřejných zakázkách a zbývala mu možnost bránit se civilní cestou. To, že žalovaný neshledal důvody pro zahájení řízení o správním deliktu podle zákona o veřejných zakázkách, neznamená, že by zadavatel nemohl být odpovědný za potenciální škodu žalobci.

[29] Žalobce uvedl důvody pro nahlédnutí do spisu dostatečně, konkrétní okolnosti případu vyplývaly z celkového průběhu předmětné veřejné zakázky a byly žalovanému známy. Spisy ve věcech vedených pod sp. zn. S476/2014/VZ a sp. zn. S1009/2014/VZ nemusely obsahovat žalobcem požadované informace. To žalobce bez nahlédnutí do spisu sp. zn. P1173/2014/VZ

nemohl ověřit a argumentace žalovaného, že si žalobce mohl potřebné informace zjistit ve zmiňovaných spisech, nemůže odůvodňovat závěr, že žalobce neprokázal právní zájem.

[30] Další významnou okolností při posuzování existence právního zájmu je, že žalobce byl autorem podnětu, do jehož spisu požadoval nahlédnout; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 87/2013-73, odstavec [26].

[31] Ve zmiňovaném rozsudku dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*není sporu o tom, že nahlédnutí do správního spisu za účelem získání podkladů pro uplatnění nároků z náhrady škody může založit právní zájem žadatele.*“ (odstavec [28]). Nejvyšší správní soud pak uzavřel, že teze o nemožnosti nahlížení do spisu u nároků, kdy žádná žaloba podána zatím nebyla, je naprosto neudržitelná, neboť nelze nutit podnikatele, aby nejprve „zkusmo“ podal žalobu o náhradu škody, a teprve následně ze správního spisu zjišťoval informace o výši újmy, respektive tom, zda nějaká újma vůbec existuje. Dále se zdejší soud plně ztotožňuje se závěrem uvedeným v odstavci [29] citovaného rozsudku, a sice že smyslem nahlížení do správního spisu může být též posouzení, zda určitou žalobu podat či nikoliv.

[32] I Soudní dvůr Evropské unie připouští možnost povolení nahlédnutí do správního spisu již ve fázi přípravy civilní žaloby (rozsudek SDEU ze dne 6. 6. 2013 ve věci *Donau Chemie*, C-536/11), neboť nahlédnutí do správního spisu může představovat jedinou možnost těchto osob získat důkazy nezbytné pro účely odůvodnění jejich žaloby na náhradu škody, přitom paušální vyloučení nahlédnout do spisu může nadměrně ztěžovat výkon práva na náhradu škody.

[33] Byť je samozřejmě žádoucí, aby žadatel o nahlížení do spisu alespoň rámcově konkretizoval listiny, které pro soudní řízení potřebuje, na druhou stranu nelze po žadateli o nahlížení vždy požadovat, aby uváděl jednotlivě každý dokument, do něhož chce nahlížet, tím spíše za situace, kdy mu není obsah spisu přesně znám. V daném případě žalobce v doplnění žádosti popsal možný budoucí soudní spor a tím také vymezil listiny, do nichž chtěl nahlížet. Pokud měl žalovaný pochybnosti a chtěl z tohoto důvodu žalobci odepřít nahlížení do spisu dle § 38 odst. 5 správního řádu, měl žalobce nejprve vyzvat, aby blíže popsal kategorie listin, do nichž chce nahlížet (např. podle povahy, předmětu, obsahu dokumentů či časového úseku, kdy byly vydány). Takovým výkladem lze podle zdejšího soudu dodržet požadavek SDEU na „co nejširší právo (třetích osob) na přístup k dokumentům“ i imperativ stanovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 87/2013, podle něhož smyslem nahlížení do správního spisu může být též posouzení, zda určitou žalobu podat či nikoli. Je totiž zřejmé, že pokud by byl žadatel povinen vždy přesně konkretizovat jednotlivé dokumenty, do nichž hodlá nahlížet, nemohl by tak učinit bez znalosti obsahu spisu. Obsah spisu do všech jeho detailů je přitom žadateli o nahlížení zpravidla neznámý a do spisu hodlá nahlédnout mnohdy právě proto, aby se s jeho obsahem seznámil a zjistil, zda v něm nejsou obsaženy listiny, které pro vedení soudního řízení (ať už pro jeho zahájení či obranu v něm) potřebuje. V daném případě tedy žalobce popsáním možného soudního sporu dostatečně identifikoval listiny, do nichž hodlá ve spisové dokumentaci nahlédnout.

[34] Soud proto uzavírá, že v nyní projednávané věci je dána spojitost mezi předběžným šetřením a případným soudním sporem, a u žalobce existoval právní zájem na nahlédnutí do

spisové dokumentace vedené v předběžném šetření sp. zn. P1173/2014/VZ. S ohledem na takto učiněný závěr se soud dalšími žalobními námitkami nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí předsedy Úřadu nezákonným. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud neshledal, že by nastaly okolnosti, pro které by bylo vhodné zrušit i rozhodnutí prvního stupně.

[36] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[37] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dvě paušální náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. června 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu